

SAMMENHÆNG
OG SYNSVINKEL

Naja Marie Aidt: "Bulbjerg"

Fra *Bavian*, 2006

Pludselig befandt vi os midt i et overraskende landskab: lysende, hvide sandbakker til alle sider, vindblæste, små træer der stod og vred sig under den store, åbne himmel. Vi hev frydefuldt efter vejret, som om vi dykkede op efter luft efter alt for lang tid under vandet. Vi standsede og så os omkring, vi missede med øjnene efter at have holdt blikket fast ved grusvejen og plantagens mørke så længe. Selv duften her var anderledes, salt og frisk, havet måtte være meget tæt på nu. Men vi havde for længst mistet orienteringen. Vi kørte i ring. Det var varmt. Vi havde en seksårig dreng og en gravhund med os. Cyklerne var gamle og rustne, faren for punktering overhængende. Vi stod helt stille og lyttede. Vinden gik gennem løvet med en svag raslen, fuglene sang, en enkelt skreg, hæst og desperat, som for sit liv. Sebastian kiggede ængsteligt på mig. »Det er bare musvågen. Der er ikke noget at være bange for.«

»Kom herover, Seba. Vil du ikke ha en kiks?« Du kaldte drengen til dig med overdreven blidhed, og jeg tog mig i at rykke hovedet bagover med alt for store og frygtsomme bevægelser, for at se mig tilbage. Der lå skoven vi kom fra, så sort og stille som en dyb sø. Foran os strakte stien sig gennem noget der kunne ligne en lille birkelund og så igen den tætte nåleskov, mos, lyng og væltede stammer, gråsorte og med knækkede grene strittende fra sig som pigge.

»Jeg er træt i benene,« klagede Sebastian. Så brød han sammen; hans snavsede hænder skjulte ansigtet, skuldrene rystede.

Du tog ham på skødet.

I sad nu i græsset, og du vuggede ham frem og tilbage, mens han græd. Du så på mig med store bekymrede øjne. Jeg stirrede tilbage. »Hvad?« sagde jeg. »Ikke noget,« svarede du og strøg drengen over hovedet, »det bliver mørkt om fire-fem timer.«

»Og hvad så? Hvad skal jeg gøre ved det?«

Du sukkede.

Jeg lagde mig ned med armene under hovedet.

Sebastian fylder syv om fjorten dage. Han skal starte i første klasse til august. Han ligner i og for sig sig selv, fra da han var spæd. Samme let bekymrede mine, den lille rynke mellem brynene. Han ser ud til at få overbid. Så skal vi igennem alt det med bøjle og nakketræk. Jeg åbner øjnene, du står over mig og ser hadefuldt ned på mig. Måske har du stået sådan i flere minutter. »Skulle vi ikke se og komme videre?« siger du. Jeg sætter mig op og mærker hvor træt jeg er. Helt slappe arme og en overvældende følelse af svaghed i hele kroppen. Vanddunken er tom. Hunden gisper med tungen ud af munden. Du sætter den op i papkassen på bagagebæreren. Sebastian rejser tappert sin cykel og kører i forvejen. Hans klokke klemter

SAMMENHÆNG
OG SYNSVINKEL

Naja Marie Aidt: "Bulbjerg"

Fra *Bavian*, 2006

Pludselig befandt vi os midt i et overraskende landskab: lysende, hvide sandbakker til alle sider, vindblæste, små træer der stod og vred sig under den store, åbne himmel. Vi hev frydefuldt efter vejret, som om vi dykkede op efter luft efter alt for lang tid under vandet. Vi standsede og så os omkring, vi missede med øjnene efter at have holdt blikket fast ved grusvejen og plantagens mørke så længe. Selv duften her var anderledes, salt og frisk, havet måtte være meget tæt på nu. Men vi havde for længst mistet orienteringen. Vi kørte i ring. Det var varmt. Vi havde en seksårig dreng og en gravhund med os. Cyklerne var gamle og rustne, faren for punktering overhængende. Vi stod helt stille og lyttede. Vinden gik gennem løvet med en svag raslen, fuglene sang, en enkelt skreg, hæst og desperat, som for sit liv. Sebastian kiggede ængsteligt på mig. »Det er bare musvågen. Der er ikke noget at være bange for.«

»Kom herover, Seba. Vil du ikke ha en kiks?« Du kaldte drengen til dig med overdreven blidhed, og jeg tog mig i at rykke hovedet bagover med alt for store og frygtsomme bevægelser, for at se mig tilbage. Der lå skoven vi kom fra, så sort og stille som en dyb sø. Foran os strakte stien sig gennem noget der kunne ligne en lille birkelund og så igen den tætte nåleskov, mos, lyng og væltede stammer, gråsorte og med knækkede grene strittende fra sig som pigge.

»Jeg er træt i benene,« klagede Sebastian. Så brød han sammen; hans snavsede hænder skjulte ansigtet, skuldrene rystede.

Du tog ham på skødet.

I sad nu i græsset, og du vuggede ham frem og tilbage, mens han græd. Du så på mig med store bekymrede øjne. Jeg stirrede tilbage. »Hvad?« sagde jeg. »Ikke noget,« svarede du og strøg drengen over hovedet, »det bliver mørkt om fire-fem timer.«

»Og hvad så? Hvad skal jeg gøre ved det?«

Du sukkede.

Jeg lagde mig ned med armene under hovedet.

Sebastian fylder syv om fjorten dage. Han skal starte i første klasse til august. Han ligner i og for sig sig selv, fra da han var spæd. Samme let bekymrede mine, den lille rynke mellem brynene. Han ser ud til at få overbid. Så skal vi igennem alt det med bøjle og nakketræk. Jeg åbner øjnene, du står over mig og ser hadefuldt ned på mig. Måske har du stået sådan i flere minutter. »Skulle vi ikke se og komme videre?« siger du. Jeg sætter mig op og mærker hvor træt jeg er. Helt slappe arme og en overvældende følelse af svaghed i hele kroppen. Vanddunken er tom. Hunden gisper med tungen ud af munden. Du sætter den op i papkassen på bagagebæreren. Sebastian rejser tappert sin cykel og kører i forvejen. Hans klokke klemter

hver gang der er et hul i vejen, og den vimpel han var så stolt af, da jeg monterede den på bagskærmen, ser pludselig billig og sølle ud. Vi kører videre i tavshed. Hver gang vi kommer til en korsvej, ser du spørgende på mig, men det er jo ikke mig, der er stedkendt heroppe, og det ender hver gang med at du siger noget i retning af: »Jeg tror altså, at vi skal til højre her. Jeg mener at kunne huske den brændestabel.« Så cykler vi til højre uden et ord, indtil Sebastian smider sig ned på jorden og giver sig til at hyle og skrike. Han er komplet hysterisk. Han slår ud efter os hver gang vi nærmer os. Du prøver med det søde, jeg med det sure. Til sidst rusker jeg ham hårdt, mens jeg råber, at så slapper han af, og hvis ikke, så kører vi fra ham, og så kan han ligge og brøle alt det han vil, indtil musvågen kommer og tager ham. Jeg fortryder øjeblikkeligt og sætter ham fra mig. Han vræler og tager fat i mine ben. Du sidder med ryggen til på en træstub. Jeg opdager at en flok myrer kravler op ad Sebastians hals, de nærmer sig faretruende hans mund. »Hvad fanden laver du, dreng?« råber jeg. Han hviner skingert og kaster sig tilbage. Han spytter og savler og slår sig selv i ansigtet. Jeg er nødt til at tage alt tøjet af ham for at få myrerne børstet væk. Han spræller og sparker. Han er blevet bidt flere steder. Snottet løber fra hans næse. Jeg løfter den nøgne dreng op og står sådan lidt. Nu hikster han bare og lægger ansigtet ind mod mit bryst.

»Hvis ikke vi kører i ring, må vi da for fanden komme over til Bulbjerg på et eller andet tidspunkt. Det er sgu da umuligt at køre i ring her,« siger jeg, »det er umuligt i den her lille lorteskov,« hvæser jeg, »Anne!« råber jeg. Du er omsider kommet på benene med et gråt og strimet ansigt. Du gnider øjne som et barn. »Jeg kender ham der har grillen,« siger du så.

»Hvad for en grill?« spørger jeg irriteret. »Grillen ved Bulbjerg,« hvisker du.

Sebastian ånder så tæt ved mit øre, at det kilder helt forfærdeligt; jeg lader ham glide ned på jorden. Han lægger armene om mine hofter.

»Seba sidder bag på mig,« siger jeg højt og rasende.

Jeg gør mig fri af barnet og kyler den gule drengecykel ind i buskadset. Jeg tænker på, at nu ligger den der og ligner et spor i opklaringen af en rædsom forbrydelse. En eller anden vil falde over den en dag. Man vil finde mine fingeraftryk på stangen og Sebastians på styret. Måske også dine. Man vil måske tro, at det er os der har slået drengen ihjel. »Vi henter din cykel en anden dag,« forsikrer jeg Sebastian om. Han sidder og hænger med armene om min ryg, stadig nøgen, hans ben dingler, og frygten for at han skal få en fod ind i hjulet, generer mig på samme måde som en myg, der har sat sig et sted i mørket, når man ligger og skal sove, generer.

Vi cykler sådan i henved en time, det er lummert, jeg gætter på, at klokken er ved at være seks, men ingen af os har ur med. Vi tog hjemmefra klokken ni i morges. Der skulle være omkring femten kilometer

fra sommerhuset til Bulbjerg. Vi havde besluttet os for at se det smukke istidslandskab dér. Jeg ville også vise Sebastian den tyske bunker. Vi skulle have haft en god snak om besættelsestiden.

Da jeg vågnede i morges, så du på mig. Vi lå på siden begge to, med ansigterne vendt mod hinanden, og du lå og kiggede på mig. Du smilede. Lyset faldt skråt og hårdt på de hvide dyner fra vinduet i taget. Jeg følte mig beluret. Så stod Sebastian i døren. Han sagde, at hunden havde tisset på gulvtæppet i stuen. Lidt efter kunne jeg høre jer grine og småsnakke i køkkenet. Vi plejede at gøre det på dét tæppe. Vi var her om efteråret, det var koldt, vi tændte op i kakkelovnen om aftenen. Jeg pillede langsomt tøjet af hende, og hun så fantastisk ud på det røde, persiske tæppe, i det varme lys fra ilden. Hun spredte sine ben. Hun så på mig med et mørkt, næsten sorgfuldt blik. Din søster har en strammere kusse end din. Jeg gad vide, om det er noget man er født med, eller om det bare er fordi hun er så ung. Tine er kun din halvsøster. Sebastian er adopteret.

»Der er kraftedeme ikke nogen i denne her familie, der er ordentlig i familie med hinanden,« plejer din stedfar at råbe til jul og påske, når han rejser sig for at skåle. »Røvhuller!« råber han senere og skvatter sammen i sin brandert, så dine fætre må bære ham ud.

Nu er det som regel på vores eget tæppe derhjemme, at jeg elsker hende. At hun elsker mig. Når du er ude, og Tine passer Sebastian. Når han sover. Jeg kan lide at se på hende, når hun ligger dér, på samme tid sårbar og udstillet på det kolde gulv, og så alligevel beskyttet af tæppets bløde luv. Hun fryser en lille smule. Hun slikker godt. Hendes gane er varm og hård, og hun koncentrerer sig, gør det til et helt lille kunststykke. Jeg savner hende. Jeg savner hendes tunge, brune hår, den varme hals, hendes profil når hun er faldet i staver med hånden under den ene kind, uvidende om at jeg står i halvmørket og betragter hende. Jeg er liderlig og fortvivlet. Så vidt er det kommet. Jeg havde troet, at jeg sagtens kunne klare et par ugers ferie heroppe, vi har trods alt et barn sammen.

Vi kører ned ad bakken med god fart, og hvordan det egentlig går til, har jeg ingen klar erindring om, men du får en kæp i hjulet, og jeg kører lige op i dit baghjul, cyklerne vælter, og både dreng og hund kastes ud til siden; de lander begge to i grøften, Sebastian slår hovedet mod en stor sten, og lyden da han rammer denne her satans sten, får det til at brænde i huden på hele min krop, jeg er tør i halsen; jeg tror han er død. Du er allerede over ham, du kalder og klynker, jeg skubber dig til side med stor kraft, du gisper efter vejret og falder baglæns og væk. Sebastian er bevidstløs. Han er ligbleg, og de nye, fint takkede fortænder har åbnet hans underlæbe i faldet. Han bløder.

»Seba,« hvisker jeg. Min stemme kalder langt væk fra, mærkeligt rungende. »Kan du høre mig, Sebastian? Det er far.«

Du er kravlet ind i tykningen. Du ser på mig med meget lyse, grønne øjne, mens du holder hunden i halsbåndet. Den viser tænder og snerrer, og er af en eller anden grund begyndt at gø voldsomt. »Han er for helvede ikke død! Anne!« Og det er som om at dét at jeg nævner dit navn, får dig til at handle. Du binder hunden til et træ. Du løfter Sebastian op og begynder at vakle ned ad stien med det store, slappe barn over skulderen. Jeg ved ikke hvorfor, men jeg tager ham ikke fra dig, selvom du er ved at segne under hans vægt. Jeg går bare efter dig og holder de her cirka fem meter mellem os, mens hundens gøen slår over i piben og ynkelig tuden, da det går op for den, at den er ved at blive forladt.

Jeg husker meget tydeligt første gang jeg hørte Anne sige sit navn. Næsten som en hvissen, mens hun så ned. Hun rødmede og trak genert på smilebåndet. Og så gjorde hun dette fuldkommen uventede: pludseligt og med stor overbevisning, lænede hun sig frem og kyssede mig heftigt og længe. Hun imponerede mig virkelig. Jeg blev så rørt. Jeg syntes hun var så sej. Jeg lod hånden løbe gennem hendes hår og trak ganske let i det, så hendes hoved blev tvunget en anelse tilbage. Hun lukkede øjnene og smilede bredt, næsten vulgært. »Anne?« hviskede jeg. Duften fra hendes hud var utrolig gennemtrængende, nærmest syrlig.

Fem år efter var vi indkaldt til vores første første samtale om adoption.

»Jeg hedder Anne«, sagde hun højt og tydeligt, og placerede begge hænder på stoleryggen, før hun endelig satte sig ned i det lille, beklumrede kontor. Ingen havde spurgt efter hendes navn. Det virkede sært og højtideligt. Som om hendes navn var afgørende for, hvorvidt hun var egnet til at være mor eller ej. »Der er ingen garanti for, at I får en sød lille baby. I skal forestille jer, at I får en treårig med hareskår og svære psykiske mén. Hvis I er klar til det, er I klar til at adoptere,« sagde sagsbehandleren. Anne svarede med det samme, at det var hun parat til.

Meget senere, da vi hentede Sebastian og sad på hver sin side af den store dobbeltseng på hotellet i Hanoi, med ham imellem os, og han blev ved og ved med at kaste op, sagde hun pludselig: »Han skal hedde Sebastian, og jeg giver mig ikke.«

Deres navne sidder som to syle i min halspulsåre: Hvis man trækker dem ud, vil jeg forbløde øjeblikkeligt.

Du slæber af sted med Sebastian, mindst 500 meter, jeg kan tydeligt høre, hvor forpustet du er. Du siger ikke noget. Bladhanget over os er tæt, det er overskyet nu, dunkelt og fugtigt her hvor vi går, jeg kan lugte harpiks og mug og vådt græs. Så pludselig drejer du væk fra stien og ind i skoven. Du vakler nogle få meter og er ved at snuble over en tyk, knudret

gren, du kommer ned på hug og lægger forsigtigt drengen fra dig under et træ. Sebastian er kridhvid på det mørkegrønne mos. Du vifter en flue væk fra hans ansigt. Jeg bøjer mig dybt over barnet og mærker hans svage åndedræt som små stød af varm luft op i mit ansigt. Jeg rejser mig helt op og tager fat i dine skuldre med begge hænder, »så se dog på ham,« siger jeg, »han kommer til sig selv igen. Nu går vi. Vi går, Anne, og før du aner det, er vi ved Bulbjerg, og så må der for fanden være nogen der har en bil, så vi kan få ham kørt på skadestuen.« 5

Jeg løfter Sebastian op og placerer ham som en bylt på min ryg. »Kom,« siger jeg. Du følger velvilligt med. Du går ludende ved siden ad mig, udmattet, vil jeg tro, men du græder ikke. Da jeg siger det til dig, er vi kommet ud af skoven, og jeg er helt sikker på, at vi bare skal gennem endnu et hybenhegn og over en forhøjning, så vil vi kunne se Bulbjerg og hele det fascinerende landskab, der omgiver klinten. Det er riden, der yngler herude. Men der er vist også mallemukker. Mærkeligt navn til sådan en havfugl. 15

»Jeg har en affære,« siger jeg. Du drejer hovedet og ser forundret på mig.

»Jeg har en elskerinde,« siger jeg. Du trækker brynene sammen, uforstående. 20

»Jeg knepper din søster. Forstår du det?« Du sætter farten op. »Jeg knalder med Tine, jeg kan ikke få nok af hende, hun slikker min pik som om hun blev betalt for det, jeg kan ikke få nok, jeg tager hende på gulvtæppet derhjemme, jeg tager hende op ad køkkenbordet, på toilettet, jeg tager hende bagfra, op i numsen, i vores seng ...« Jeg mærker pludselig hvordan jeg ånder hårdt og hvæsende. Hun standser op. 25

»I vores seng?« siger hun. »I numsen?« siger hun.

Jeg vender mig og ser på hende. Hun har taget sig til halsen, hun svajer en lille smule frem og tilbage. Hun ser længe på mig, og jeg kan se hendes næsebor vibrere. Hun ryster på hovedet. Frygt og en næsten overjordisk uskyld lyser fra hendes opspærrede øjne. 30

»Du er jo syg,« hvisker hun så.

Men hendes stemme bliver hurtigt høj og skinger: »Du er sindssyg!« råber hun og peger på mig, hun løber baglæns foran mig, hun peger med en stiv finger, »FEDE SVIN!« råber hun, mere hadefuldt end jeg har kunnet forestille mig det, hun er grim og forvrænget, hendes bevægelser mekaniske, klodsede, »dit fede, modbydelige SVIN!« råber hun, det er det eneste, der kommer over hendes læber, fede svin, modbydelige, fede, ækle svin. Og hun vender sig og bare løber, hun spurter, som om fanden var i hælene på hende, og jeg kommer endelig op og ser Bulbjerg knejse forude. Mit øje følger først den bløde kyststrækning, så jeg ser ud over havet, langt nede, det store, vilde Vesterhav, som er grågrønt i dag og næsten helt stille. Jeg lukker øjnene og åbner dem igen. Der er mere vind herude. Jeg har lyst til 40

at lægge mig ned og give efter for det hvide lys, lukke øjnene for det, kun mærke vinden i græsset, de helt særlige hvislende lyde, som sommervind i græs udløser, og humlebieerne, græshopperne, helt, helt tæt på.

5 Men Sebastian giver sig i det samme med små, klynkende lyde. Jeg får ham ned i min favn og knuger ham ind til mig. Bulen i hans pande er stor og blårød, og en dyb flænge skærer den igennem på midten. Det væsker fra det lyserøde, blottede kød. Han rækker hånden op og rører forsigtigt ved lidt størknet blod på læben. Hans tunge glider over såret, han rynker
10 brynene, ømmer sig og kalder på sin mor.

»Mor er løbet i forvejen. Vi skal have fat i en bil, så vi kan komme på hospitalet. Du er faldet, Sebastian. Lægerne skal bare lige se på dit hoved. Har du kvalme?« Han nikker spagfærdigt. Jeg bærer ham, som man bærer et ganske lille barn. Hans øjne glider i mens jeg går. Jeg forsøger at holde
15 ham vågen. Jeg kan huske, at man ikke må sove, når man har slået hovedet. Jeg genfortæller små historier fra hans liv, jeg spørger, om han kan huske dengang vi spillede fodbold med de store drenge på boldbanen ovre i parken, og han fik en kasket af en af dem? »Og da vi var i Tivoli med mor og mormor og moster Tine, og du spiste tre candyfloss, og vi kunne se råd-
20 hustårnet da vi kørte i rutsjebanen, og du kom til at tisse i bukserne?« Jeg taler højt og sørger for at le indimellem, næsten for at forskrække ham, jeg vil holde ham vågen for enhver pris. Jeg småløber. Nu kan jeg se Anne langt forude, på vej ned ad den store bakke. Hun går foroverbøjet og slingrende midt på vejen. De mange forskellige græsser bølger for vinden til
25 alle sider, her er vanvittig smukt. Havet glimter dybt nede, himlen er stor og åben. Det er rart at være fri af skoven, jeg føler mig let og veltilpas, her kan man trække vejret. Jeg giver mig til at synge for Sebastian. Jeg synger og begynder at gå ned ad bakken, ned ad den stejle, asfalterede vej, som stadig er fedtet og blød af sol. Jeg har en voldsom lyst til at styrte af sted;
30 det er ikke bare fristende, men indlysende at løbe ned ad sådan en bakke, hujende, eksalteret, men jeg gør det ikke. Jeg går og går, snart igen på vej ind i landet, med retning mod hovedvejen, med både Bulbjerg og havet i ryggen.

Sebastian virker efterhånden friskere og mere klar. Jeg sætter ham op
35 på skuldrene, så han kan se ud over landskabet. Og da jeg igen ser efter Anne, er hun væk. Lidt efter kan jeg tydeligt se skiltet. Tænk, at have en grillbar et så øde sted. Tænk, at det kan løbe rundt.

Sebastian får øje på en sommerfugl og basker med armene. Han spørger,
40 hvor længe en sommerfugl kan leve. Solen trænger et øjeblik gennem skydækket og sender et stød af varme gennem mig. Min søn er sund og rask. Jeg har en fornemmelse af, at tingene ret let kan blive enkle og klare. Men da vi drejer ind på gårdpladsen ved grillen, får jeg med det samme øje på Anne. Hun sidder på en bænk sammen med en mand. Manden har lagt

armen om hende, og hun skjuler ansigtet ved hans bryst; det ser ud til at hun græder. Jeg standser op. »Mor,« siger Sebastian. Hun løfter skælvende hovedet og ser et kort øjeblik på os. Så bryder hun igen sammen ind mod mandens krop. Han har mørkt, krøllet hår og er meget solbrændt. »Anne har det ikke så godt,« siger han. Han taler den lokale dialekt, tung og dreven, den som både Anne og Tine for længst har lagt af sig. 5

»Ved du hvad, min søn har slået hovedet, og jeg skal have fat i en ambulance lige med det samme.« Manden ryster opgivende på hovedet. »En telefon,« siger jeg. Han rejser sig langsomt fra bænken. »Hvad er du for en mand?« spørger han. Langsomt, langsomt bevæger han sig frem mod mig. 10 »Det skal jeg sige dig, jeg er Annes mand, og jeg skal låne din telefon.« Jeg går over mod grillbarens disk. En kraftig lugt af brændt olie slår op i ansigtet på mig.

»Fanden til mand og ha,« hører jeg ham mumle. Jeg rækker ind over disken og får fat i en mobiltelefon. Men han må have sneget sig ind på mig, for da jeg vil trykke nummeret, flår han telefonen ud af min hånd. Han er helt tæt på, han kniber øjnene sammen, og hans overlæbe krænges en lille smule tilbage. 15

»Du sku ha så mange bank, du sku,« hvæser han. Sebastian hiver mig i håret. »Ring nu bare,« siger jeg træt. Anne giver et umotiveret vræl fra sig. Jeg rækker igen ud efter telefonen og forsøger at vride den ud af hans hånd. Han slipper den, så den dratter ned på jorden og lægger en stor hånd på min skulder. »Gi mig knægten og pis af.« Jeg mister balancen og er ved at tabe Sebastian. Han må have skubbet hårdt til mig. »Far?« siger Sebastian. Hans stemme er tynd og artig, han er bange. Jeg vender mig halvt om og ser på Anne. 20 25

»Hvem er det menneske?« spørger jeg. Hun stirrer sammenbidt på mig.

»Det er Sebastian,« siger hun, og jeg kan mærke, at det gibber i drengen, som stadig sidder på mine skuldre. »Gør som han siger. Skrid med dig.« 30

Sebastian tager fat om mit hoved med begge hænder, jeg mærker hans hede ånde langt ind i min øregang. »Jeg vil hjem,« hvisker han.

»Kom, Seba,« siger Anne og rejser sig op. »Kom.«

Hun nærmer sig med fremstrakte arme. »Kom og få en is af Sebastian, det er ham du er opkaldt efter.« Hendes ansigt fortrækker sig i en forrykt grimasse. 35

Han lignede mest af alt en abe, som han stod der med sin brede overkrop og de behårede arme. Han trådte frem og pegede pludseligt og truende på mig med en kort, tyk finger. Jeg gik baglæns og begyndte så at løbe. Han fulgte ikke efter os. Da jeg lidt efter vendte mig, syntes jeg, at han stod midt på vejen og kyssede Anne dybt mens han trak i hendes hestehale. Jeg syntes også, jeg kunne høre hende brøle, næsten som en ko, måske var 40

det ham, jeg er ikke sikker. Vi nåede op til hovedvejen. Sebastian var tavs og stiv. Jeg sagde heller ikke noget. Tines hvide bryster og de små, mørke vorter. Den tykke finger der peger lige på det bløde sted mellem mine øjne. Jeg svedte voldsomt og fór sammen, da jeg hørte mig selv gispe.

- 5 Det var næsten mørkt, før en bil endelig tog os op. Sebastian var stort set uskadt. Lægen undersøgte ham, sygeplejersken forsøgte at få ham til at le. Han sagde ikke et ord. De limede hans sår sammen, og vi blev sendt hjem. Du sad i mørket ved vinduet, da vi langt ud på natten kom tilbage til sommerhuset. Du havde ikke engang hentet hunden.

Forslag til arbejde med teksten

Analyse og fortolkning med udgangspunkt i novellens fortælleforhold og plot

- Hvilken fortællertype fortæller historien? Hvordan er fortælleforholdet?
- Hvordan begynder fortællingen? Og hvordan er dens komposition?
- Hvordan er tidsforholdene: Hvor lang tid strækker historien sig over, hvordan er forholdet mellem fortælle tid og fortalt tid, hvad er fortællenuet, springes der i tid, og hvordan er fortællingens tempus?
- Lav en næranalyse af den første side: Hvilke personlige pronomener bruges, hvordan er beskrivelsen af omgivelserne, hvilke elementer kan vi læse symbolsk, og hvor vender teksten?
- Hvilken historie ligger neden under det der konkret fortælles?
- Hvordan skal man forstå titlen?
- Lav en samlet tolkning af novellen.